δηλώσεις αλιευμάτων στα αποθέματα που δεν υπάγονται σε σύνολα επιτρεπομένων αλιευμάτων ή σε ποσοστώσεις και αποτελούν αντικείμενο αλιεύσεων για τα κοινοτικά σκάφη στα θαλάσσια ύδατα που υπάγονται στην κυριαρχία ή στη δικαιοδοσία των αναπτυσσομένων χωρών βάσει συμφωνίας μεταξύ της Κοινότητας και μιας από τις χώρες αυτές. Κατά συνέπεια πρέπει ν' ακυρωθεί ο κανονισμός 3151/87.

ΕΚΘΕΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠ' ΑΚΡΟΑΤΗΡΙΟΥ ΣΥΖΗΤΗΣΗ

στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις 6/88 και 7/88 *

I — Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

1. *Οι αλιευτικές συμφωνίες μεταξύ της Κοινότητας και ορισμένων αναπτυσσομένων χωρών*

Η Κοινότητα εφαρμόζει αλιευτικές συμφωνίες με ορισμένες αναπτυσσόμενες χώρες, οι οποίες βασίζονται στην αρχή της χρηματικής αντισταθμίσεως των παρεχομένων αλιευτικών δικαιωμάτων (βλέπε ιδίως τις συμφωνίες με τα ακόλουθα κράτη: *Γουινέα-Μπισάου*, ΕΕ ειδ. έκδ. 11/021, σ. 144, όπως τροποποιήθηκε τελευταία, ΕΕ L 261 της 13.9.1986, σ. 20· *Ισημερινή Γουινέα*, ΕΕ L 188 της 16.7.1984, σ. 1, όπως τροποποιήθηκε, ΕΕ L 372 της 31.12.1986, σ. 18· *Γουινέα*, ΕΕ L 111 της 27.4.1983, σ. 2, όπως τροποποιήθηκε, ΕΕ L 372 της 31.12.1986, σ. 27· *Μαδαγασκάρη*, ΕΕ L 73 της 18.3.1986, σ. 26, όπως τροποποιήθηκε, ΕΕ L 98 της 10.4.1987, σ. 7· *Σάο Τομέ και Πρίνσιπε*, ΕΕ L 54 της 25.2.1984, σ. 2, όπως τροποποιήθηκε, ΕΕ L 300 της 23.10.1987 σ. 31· *Σενεγάλη*, ΕΕ L 226 της 29.8.1980, σ. 17, όπως τροποποιήθηκε τελευταία, ΕΕ L 127 της 20.5.1988, σ. 15· *Σεϋχέλλες*, ΕΕ L 119 της 7.5.1987, σ. 24· *Μοζαμβίκη*, ΕΕ L 98 της 10.4.1987, σ. 10· *Γκάμπια*, ΕΕ L 146 της 6.6.1987, σ. 1· *Αγκόλα*, ΕΕ L 268 της 19.9.1987, σ. 64· *Μαυριτανία*, ΕΕ L 302 της 24.10.1987, σ. 24· *Κομόρες*, ΕΕ L 137 της 2.6.1988, σ. 18· *Μαρόκο*, ΕΕ L 99 της 16.4.1988, σ. 45). Οι προϋποθέσεις και οι λεπτομέρειες της χρηματικής αντισταθμίσεως καθορίζονται σε πρωτόκολλα που έχουν προσαρτηθεί στις συμφωνίες. Προβλέπεται, καταρχήν ότι τα κεφάλαια της αντισταθμίσεως καταβάλλονται σε ετήσεις δόσεις.

Από τις συμφωνίες προκύπτει ότι, αν οι αρχές ενός παράκτιου κράτους αποφασίσουν σύμφωνα με την εξέλιξη της καταστάσεως όσον αφορά τα αποθέματα να λάβουν μέτρα διατηρήσεως που επηρεάζουν τις δραστηριότητες των σκαφών της Κοινότητας, οργανώνονται διαβουλεύσεις μεταξύ των συμβαλλομένων μερών με σκοπό την προσαρμογή της συμφωνίας. Ορισμένες από τις συμφωνίες αυτές ορίζουν ρητώς ότι οι διαβουλεύσεις στηρίζονται στην αρχή ότι κάθε ουσιαστική μείωση των αλιευτικών δικαιωμάτων που προβλέπονται στο πρωτόκολλο πρέπει να επιφέρει ανάλογη μείωση της χρηματικής αντισταθμίσεως που πρέπει να καταβάλει η Κοινότητα (βλέπε, ιδίως, τις προαναφερθείσες συμφωνίες με τη

* Γλώσσες διαδικασίας: η ισπανική και η γαλλική.

Μοζαμβίκη και τη Μαυριτανία). Από την άλλη πλευρά, αν τα αλιεύματα υπερβούν συγκεκριμένη ποσότητα, αυξάνεται αναλογικά η χρηματική αντιστάθμιση.

Οι συμφωνίες προβλέπουν επίσης ότι η άσκηση αλιευτικών δραστηριοτήτων από τα κοινοτικά σκάφη στα ύδατα του παράκτιου κράτους υποβάλλεται στην καταβολή τελών αδείας για τον ενδιαφερόμενο πλοιοκτήτη. Όσον αφορά την αλιεία του τόνου, τα τέλη αδείας υπολογίζονται ανά τόνο αλιεύματος. Οι άδειες για τα αλιευτικά τόνων χορηγούνται με προκαταβολή κατ' αποκοπήν ποσού κατ' έτος και κατά αλιευτικό τόνων που αλιεύει με δίχτυ. Στο τέλος κάθε ημερολογιακού έτους η Επιτροπή καταρτίζει προσωρινή κατάσταση των οφειλομένων τελών για την αλιευτική περίοδο με βάση τις δηλώσεις των αλιευμάτων που καταρτίζονται από τους πλοιοκτήτες και ανακοινώνονται ταυτόχρονα στις αρχές του παράκτιου κράτους και στην Επιτροπή. Η οριστική κατάσταση των οφειλομένων τελών καταρτίζεται από την Επιτροπή, λαμβανομένης υπόψη της επαληθεύσεως του όγκου κάθε αλιεύματος από έναν επιστημονικό οργανισμό της περιοχής. Η κατάσταση της Επιτροπής κοινοποιείται στους πλοιοκτήτες οι οποίοι διαθέτουν προθεσμία 30 ημερών για να εκπληρώσουν τις χρηματικές τους υποχρεώσεις.

Εκτός από τις δηλώσεις αλιευμάτων των αλιευτικών τόνων που γνωστοποιούνται κατά τον τρόπο αυτό, τα σκάφη που έχουν την άδεια να αλιεύουν στο πλαίσιο συμφωνίας υποχρεούνται να γνωστοποιούν στις αρμόδιες υπηρεσίες του παράκτιου κράτους δηλώσεις των αλιευμάτων είτε μετά από κάθε αλίευση, είτε σε μηνιαία βάση, είτε και ανά τρίμηνο. Μερικές από τις συμφωνίες αυτές προχωρούν όμως περισσότερο προβλέποντας την αποστολή αντιγράφου όλων των δηλώσεων αλιευμάτων στην αντιπροσωπεία της Επιτροπής στο παράκτιο κράτος (βλέπε τις προαναφερθείσες συμφωνίες με τη Σενεγάλη και την Ισημερινή Γουινέα) ή απαιτούν να ανακοινώνονται οι δηλώσεις αυτές στις αρμόδιες αρχές μέσω της αντιπροσωπείας της Επιτροπής (βλέπε την προαναφερθείσα συμφωνία με τη Γουινέα). Άλλες συμφωνίες προβλέπουν ότι στα αλιευτικά τόνων τηρείται ημερολόγιο πλοίου που πρέπει να αποστέλλεται το ταχύτερο δυνατόν μετά την αλιευτική περίοδο στις αρχές του παράκτιου κράτους μέσω της αντιπροσωπείας της Επιτροπής (βλέπε τις συμφωνίες με τη Μοζαμβίκη και την Αγκόλα). Τα υπόλοιπα αλιευτικά σκάφη που αλιεύουν στις ίδιες ζώνες πρέπει να υποβάλουν τις δηλώσεις αλιευμάτων απευθείας στις αρμόδιες αρχές. Ορισμένες συμφωνίες αντίθετα προβλέπουν ότι, εξαιρουμένων των αλιευτικών τόνων και των αλιευτικών με παραγάδια, όλα τα κοινοτικά σκάφη υποχρεούνται να υποβάλουν τις δηλώσεις αλιευμάτων τους στις αρμόδιες αρχές μέσω της αντιπροσωπείας της Επιτροπής (βλέπε τη συμφωνία με τη Μαυριτανία). Οι δηλώσεις αυτές είναι μηνιαίες και πρέπει να υποβάλονται τουλάχιστον μία φορά το εξάμηνο. Τέλος, πολλές συμφωνίες δεν προβλέπουν άλλες πληροφορίες για την Επιτροπή σχετικά με τα αλιεύματα (βλέπε τις συμφωνίες με τη Γουινέα-Μπισάου, της Μαδαγασκάρης, τις Σεϋχέλλες και τις Κομόρες).

Εξάλλου κατά τις αλιευτικές δραστηριότητές τους στη ζώνη ενός παράκτιου κράτους, τα κοινοτικά αλιευτικά σκάφη υποχρεούνται, βάσει των διαφόρων συμφωνιών, να ανακοινώνουν στο σταθμό ασυρμάτου επικοινωνίας του παράκτιου κράτους κάθε είσοδο ή έξοδο από τη ζώνη καθώς και τη θέση τους και τον όγκο των αλιευμάτων τους.

2. *Ο προσβαλλόμενος κανονισμός*

Στις 22 Οκτωβρίου 1987, η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό 3151/87 σχετικά με τις δηλώσεις αλιευμάτων σκαφών με σημαία κράτους μέλους, που αλιεύουν στην αλιευτική ζώνη ορισμένων αναπτυσσόμενων χωρών (ΕΕ L 300, σ. 15, για τον οποίο εξεδόθη διορθωτικό της 10ης

Φεβρουαρίου 1988, ΕΕ L 37, σ. 19). Στο προοίμιό του, ο κανονισμός αναφέρεται στον κανονισμό 2241/87 του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1987, περί θεσπίσεως ορισμένων μέτρων ελέγχου των αλιευτικών δραστηριοτήτων (ΕΕ L 207, σ. 1), και ιδίως στο άρθρο 14 του κανονισμού.

Σύμφωνα με τη δεύτερη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού « είναι απαραίτητο για την καλή διαχείριση των εν λόγω αλιευτικών συμφωνιών, που συνεπάγονται σημαντική οικονομική δέσμευση για την Κοινότητα όσον αφορά τα αλιευτικά δικαιώματα και συμπεριλαμβάνουν για την Κοινότητα ορισμένες υποχρεώσεις πληροφόρησης σχετικά με τα αλιεύματα, να ενημερώνεται η Επιτροπή σχετικά με τα αποτελέσματα των δραστηριοτήτων των σκαφών με σημαία κράτους μέλους στα ύδατα υπό τη δικαιοδοσία της συμβαλλόμενης χώρας· πρέπει επομένως να θεσπιστεί ένα καθεστώς καταγραφής και κοινοποίησης των στοιχείων των αλιευμάτων ». Η Επιτροπή έκρινε έτσι ότι δυνάμει του άρθρου 10 του κανονισμού 2241/87 του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1987, η εφαρμογή ορισμένων διατάξεων του κανονισμού αυτού πρέπει να επεκταθεί σε ιχθυαποθέματα που δεν υπόκεινται σε ΤΑC (σύνολα επιτρεπόμενων αλιευμάτων) και ποσοστώσεις και που αποτελούν αντικείμενο αλιευμάτων από σκάφη της Κοινότητας στα θαλάσσια ύδατα που υπάγονται στην κυριαρχία ή τη δικαιοδοσία των προαναφερθεισών αναπτυσσόμενων χωρών· (τέταρτη αιτιολογική σκέψη).

Τα δύο πρώτα άρθρα του κανονισμού 3151/87 έχουν την ακόλουθη διατύπωση:

« *Άρθρο 1*

1. Οι διατάξεις των άρθρων 5, 6, 7, παράγραφοι 1, 3 και 4, και του άρθρου 9, παράγραφοι 1 και 4, του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2241/87 εφαρμόζονται στις δραστηριότητες των σκαφών της Κοινότητας τα οποία αλιεύουν στα θαλάσσια ύδατα που υπάγονται στην κυριαρχία ή τη δικαιοδοσία των αναπτυσσόμενων χωρών, δυνάμει συμφωνίας μεταξύ της Κοινότητας και μιας των εν λόγω χωρών.

2. Ο κατάλογος των χωρών που αναφέρονται στην παράγραφο 1 θα δημοσιευτεί από την Επιτροπή στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*, σειρά C.

Άρθρο 2

1. Κάθε κράτος μέλος κοινοποιεί στην Κοινότητα, πριν από το τέλος του πρώτου μηνός κάθε ημερολογιακού τριμήνου, τις ποσότητες που έχουν αλιευθεί στις σχετικές αλιευτικές ζώνες και εκφορτωθεί κατά τη διάρκεια του προηγούμενου τριμήνου καθώς και κάθε πληροφορία που έχει ληφθεί βάσει του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2241/87.

2. Τα στοιχεία που κοινοποιούνται βάσει της παραγράφου 1, κατανέμονται σύμφωνα με τους πίνακες που περιέχονται στα παραρτήματα I και II, ανά χώρα και ανά είδος ή ομάδα ειδών για όλα τα ιχθυαποθέματα που αναπτύσσονται στη σχετική αλιευτική ζώνη.

3. Η Επιτροπή ανακοινώνει στα κράτη μέλη τις πληροφορίες που έλαβε βάσει του παρόντος άρθρου. »

3. *Οι βασικοί κανονισμοί*

Ο κανονισμός 2241/87, που αποτελεί τη νομική βάση του προσβαλλομένου κανονι-

σμού, θέσπισε ορισμένα μέτρα ελέγχου για τις αλιευτικές δραστηριότητες. Πόρκειται για γενικούς κανόνες εφαρμογής του βασικού κανονισμού 170/83, της 25ης Ιανουαρίου 1983 (ΕΕ L 24, σ. 1), με τον οποίο θεσπίστηκε κοινοτικό καθεστώς διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων για να εξασφαλιστεί η προστασία των αλιευτικών βυθών, διατήρηση των θαλάσσιων βιολογικών πόρων και ισόρροπη εκμετάλλευσή τους σε διαρκή βάση και υπό κατάλληλες οικονομικές και κοινωνικές συνθήκες. Το καθεστώς αυτό περιλαμβάνει ιδίως μέτρα διατηρήσεως, κανόνες χρησιμοποιήσεως και κατανομής των πόρων, ειδικές διατάξεις για την παράκτια αλιεία και μέτρα ελέγχου.

Όσον αφορά τα μέτρα ελέγχου που θεσπίζει ο κανονισμός 2241/87 προβλέπει, στον τίτλο Ι (άρθρα 1 έως 4), διατάξεις που αφορούν την επιθεώρηση και τον έλεγχο των αλιευτικών σκαφών και των δραστηριοτήτων τους και, στον τίτλο ΙΙ (άρθρα 5 έως 10), διατάξεις που αφορούν τον έλεγχο των αλιεύσεων. Το άρθρο 10 του κανονισμού 2241/87 ορίζει ότι:

« Σύμφωνα με τη διαδικασία που ορίζεται στο άρθρο 14, συμπληρωματικά αποθέματα ή ομάδες αποθεμάτων μπορούν να υπάγονται στα άρθρα 5 έως 9. »

Όσον αφορά τον τρόπο εφαρμογής των άρθρων 3 έως 10 του κανονισμού 2241/87, τα άρθρο 14 του κανονισμού αυτού παραπέμπει στη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 14 του κανονισμού 170/83.

4. *Διαδικασία*

Οι προσφυγές του Βασιλείου της Ισπανίας και της Γαλλικής Δημοκρατίας πρωτοκολλήθηκαν στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 11 Ιανουαρίου 1988. Με Διάταξη της 18ης Ιανουαρίου 1989, το Δικαστήριο αποφάσισε να συνεκδικάσει τις δύο υποθέσεις προς διευκόλυνση της προφορικής διαδικασίας και προς έκδοση κοινής αποφάσεως.

Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και μετά από ακρόαση του γενικού εισαγγελέα, το Δικαστήριο αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Κάλεσε εντούτοις την Επιτροπή να προσκομίσει πλήρη κατάλογο όλων των αλιευτικών συμφωνιών που συνήψε η Κοινότητα με τις αναπτυσσόμενες χώρες· πράγμα που έπραξε η Επιτροπή εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

ΙΙ — Αιτήματα των διαδίκων

1. Στην υπόθεση 6/88, το *Βασίλειο της Ισπανίας* ζητεί από το Δικαστήριο:

— να ακυρώσει τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3151/87 της Επιτροπής, της 22ας Οκτωβρίου 1987, σχετικά με τις δηλώσεις αλιευμάτων σκαφών με σημαία κράτους μέλους, που αλιεύουν στην αλιευτική ζώνη ορισμένων αναπτυσσόμενων χωρών·

— να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Η *Επιτροπή* ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·

— να καταδικάσει το προσφεύγον στα δικαστικά έξοδα.

2. Στην υπόθεση 7/88, η *Γαλλική Δημοκρατία* ζητεί από το Δικαστήριο:

— να ακυρώσει τον κανονισμό 3151/87 της Επιτροπής της 22ας Οκτωβρίου 1987.

Η *Επιτροπή* ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει ως αβάσιμη την προσφυγή που άσκησε η Γαλλική Δημοκρατία ζητώντας την ακύρωση του κανονισμού 3151/87·

— να καταδικάσει το προσφεύγον κράτος στα δικαστικά έξοδα.

III — Λόγοι ακυρώσεως και επιχειρήματα των διαδίκων

Προς υποστήριξη των προσφυγών τους οι προσφεύγοντες προέβαλαν κυρίως τρεις κατηγορίες λόγων ακυρώσεως που στηρίζονται 1) στην εσφαλμένη νομική βάση και την αναρμοδιότητα της Επιτροπής, 2) στην προφανή πλάνη εκτιμήσεως και 3) στην έλλειψη αιτιολογίας του κανονισμού 3151/87.

1. *Επί της εσφαλμένης νομικής βάσεως και της αναρμοδιότητας της Επιτροπής*

Στην υπόθεση 6/88 η *ισπανική κυβέρνηση* θεωρεί καταρχάς ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να στηριχθεί στο άρθρο 14 του κανονισμού 2241/87, δεδομένου ότι δεν πρόκειται να καθοριστούν απλώς οι λεπτομέρειες εφαρμογής των μέτρων ελέγχου των αλιευτικών δραστηριοτήτων που ρυθμίζει ο κανονισμός 2241/87, αλλά να ρυθμιστεί για πρώτη φορά ένας τομέας που δεν είχε ακόμη ρυθμιστεί. Ενώ ο κανονισμός 2241/87 αφορά αποκλειστικώς τα μέτρα ελέγχου των αλιευτικών δραστηριοτήτων που ασκούνται στα κοινοτικά ύδατα, ο κανονισμός 3151/87 διέπει, αντίθετα, τις δηλώσεις αλιευμάτων σκαφών με σημαία κράτους μέλους, που αλιεύουν στα θαλάσσια ύδατα που υπάγονται στην κυριαρχία ή τη δικαιοδοσία των αναπτυσσομένων χωρών δυνάμει συμφωνίας που συνήψε η Κοινότητα με μία από τις χώρες αυτές. Η ισπανική κυβέρνηση θεωρεί επομένως ότι πρόκειται για νέο σύστημα ελέγχου των αλιευμάτων εκτός των κοινοτικών υδάτων.

Στη συνέχεια η ισπανική κυβέρνηση υπενθυμίζει ότι, κατά το άρθρο 4 της Συνθήκης « κάθε όργανο ενεργεί εντός των ορίων των εξουσιών που του παρέχονται από την παρούσα συνθήκη ». Οι αρμοδιότητες της Επιτροπής απαριθμούνται στο άρθρο 155 της Συνθήκης, που συγκεκριμένα ορίζει ότι η Επιτροπή « ασκεί τις αρμοδιότητες που της αναθέτει το Συμβούλιο για την εκτέλεση των κανόνων που θεσπίζει ». Μολονότι δεν υιοθετεί το παραδοσιακό σύστημα διακρίσεως των εξουσιών της κλασικής συνταγματικής τάξεως, η Κοινότητα προβλέπει κατανομή των αρμοδιοτήτων μεταξύ των διαφόρων οργάνων, την οποία η θεωρία και η νομολογία χαρακτηρίζουν ως οργανική ισορροπία. Στην προκειμένη περίπτωση ο κανονισμός 2241/87 δεν αναγνωρίζει στην Επιτροπή αρμοδιότητες για τη ρύθμιση των μέτρων ελέγχου των αλιευμάτων σε μη κοινοτικά ύδατα, διότι ο πρασβαλλόμενος κανονισμός έχει άλλο, τελείως διαφορετικό αντικείμενο.

Η ισπανική κυβέρνηση υποστηρίζει σχετικά ότι όλες οι διατάξεις που επικαλείται η Επιτροπή για να αποδείξει ότι η Κοινότητα έχει αρμοδιότητα να ρυθμίσει ορισμένες πλευρές της αλιευτικής δραστηριότητας εκτός των κοινοτικών υδάτων είναι διατάξεις που προέρχονται από το Συμβούλιο και όχι από την Επιτροπή. Επομένως αποδεικνύεται ότι κάθε φορά που η Κοινότητα ρύθμισε κάποια πλευρά του τομέα της αλιείας εκτός των κοινοτικών υδάτων, το έκανε με διάταξη του Συμβουλίου, διότι ελλείπει κάθε σχετική εξουσιοδότηση υπέρ της Επιτροπής.

Η ισπανική κυβέρνηση θεωρεί σχετικά ότι η πολιτική ελέγχου στον τομέα της αλιείας που εφαρμόζεται στα κοινοτικά ύδατα και σε ορισμένες ζώνες εκτός των υδάτων αυτών, όπως συμβαίνει στην περίπτωση των συμφωνιών που συνήφθησαν με τις βόρειες χώρες, δεν εφαρμόζεται στις αναπτυσσόμενες χώρες. Επισημαίνει ότι η αντίληψη στην οποία στηρίζονται οι συμφωνίες που συνήφθησαν με τις βόρειες χώρες όπου είναι γνωστή η κατάσταση των αλιευτικών πόρων, όπου έχει γίνει εκτίμηση των αποθεμάτων και έχουν καθοριστεί TAC και ποσοστώσεις για την Κοινότητα και κάθε κράτος μέλος, δεν εφαρμόστηκε στις συμφωνίες με τις αναπτυσσόμενες χώρες και, κατά συνέπεια, ο κοινοτικός στόλος τον οποίο αφορούν οι συμφωνίες αυτές δεν αλιεύει, εκτός εξαιρέσεων, καταλογίζοντας τα αλιεύματα σε ποσόστωση.

Η ισπανική κυβέρνηση δεν αμφισβητεί όμως ότι η Κοινότητα έχει αρμοδιότητα να ρυθμίσει ορισμένες πλευρές του τομέα της αλιείας εκτός των κοινοτικών υδάτων. Είναι βέβαια προφανές ότι η Κοινότητα μπορεί να συνάψει αλιευτικές συμφωνίες με τρίτες χώρες ή να οριοθετήσει ζώνες αλιευμάτων για ορισμένα ιχθυαποθέματα εκτός των κοινοτικών υδάτων, αυτό όμως δεν σημαίνει ότι επιτρέπεται στην Επιτροπή, βάσει του άρθρου 10 του κανονισμού 2241/87, να εφαρμόζει ένα σύστημα ελέγχου των αλιευμάτων που προβλέπεται για τα αποθέματα που αποτελούν το αντικείμενο συστήματος TAC ή ποσοστώσεων κατά ζώνη όπως συμβαίνει στην περίπτωση των αναπτυσσομένων χωρών τις οποίες αφορά ο προσβαλλόμενος κανονισμός που δεν καθιερώνει TAC ούτε ποσοστώσεις.

Το άρθρο 10 έχει επομένως την έννοια ότι τα συμπληρωματικά αποθέματα πρέπει να αφορούν τα είδη η αλίευση των οποίων είχε προηγουμένως υποβληθεί σε TAC ή σε ποσόστωση.

Στην υπόθεση 7/88, η *γαλλική κυβέρνηση* θεωρεί επίσης ότι η Επιτροπή δεν ήταν αρμόδια να εκδώσει τον κανονισμό 3151/87 βάσει του άρθρου 10 του κανονισμού 2241/87. Υποστηρίζει σχετικά ότι το άρθρο 10 του κανονισμού 2241/87 αφορά τα άρθρα 5 έως 9 του ίδιου κανονισμού, που αναφέρονται στα αποθέματα ή τις ομάδες αποθεμάτων που αποτελούν αντικείμενο TAC ή ποσοστώσεις. Επομένως οι διατάξεις αυτές δεν μπορούν να αφορούν παρά τις ζώνες για τις οποίες υφίστανται τέτοια TAC ή ποσοστώσεις, πράγμα που δεν συμβαίνει στην περίπτωση των αναπτυσσομένων χωρών τις οποίες αφορά ο κανονισμός 3151/87.

Η ερμηνεία αυτή επιβεβαιώνεται από το άρθρο 1 του κανονισμού 2241/87, που καθορίζει το πεδίο εφαρμογής του κανονισμού διευκρινίζοντας ότι « κάθε κράτος μέλος ελέγχει, στο έδαφός του και στα θαλάσσια ύδατα που υπάγονται στην κυριαρχία ή τη δικαιοδοσία του, την άσκηση της αλιείας και των συναφών δραστηριοτήτων ».

Κατά τη γαλλική κυβέρνηση, το άρθρο 10 αποσκοπεί να καταστήσει κάπως ελαστικό το σύστημα των TAC ή των ποσοστώσεων. Επομένως το άρθρο αυτό καθιστά δυνατή:

— την επέκταση των διατάξεων των άρθρων 5 έως 9 στα είδη που υπάγονται σε TAC ή ποσοστώσεις και δεν βρίσκονται στα κοινοτικά ύδατα, αλλά σε άλλη ζώνη όπου υφίστανται TAC ή ποσοστώσεις (όπως η ζώνη NAFO)·

— την ενδεχόμενη υποβολή, στις ζώνες αυτές όπου υφίστανται TAC και ποσοστώσεις και, επομένως, κατάλληλες διαδικασίες και μέσα ελέγχου, των ειδών που δεν έχουν ακόμη υποβληθεί σε TAC ή ποσοστώσεις στους ελέγχους που προβλέπουν τα άρθρα 5 έως 9· η ενδέκατη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 2241/87 αναφέρεται σ' αυτή τη δεύτερη δυνατότητα προβλέποντας « ότι οι διατάξεις σχετικά με το ημερολόγιο πλοίου, τη δήλωση εκφόρτωσης, τις πληροφορίες για τις μεταφορτώσεις και την καταγραφή των αλιευμάτων, πρέπει να επεκταθούν και στα αποθέματα τα οποία δεν υπόκεινται σε σύνολο επιτρεπομένων αλιευμάτων ή σε ποσοστώσεις » (γίνεται λόγος για επέκταση σε αποθέματα, και όχι σε ζώνες).

Στη συνέχεια η γαλλική κυβέρνηση υποστηρίζει ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν μπορεί να θεωρηθεί λεπτομέρεια εφαρμογής κατά την έννοια του άρθρου 14 του κανονισμού 2241/87. Το πεδίο εφαρμογής του προσβαλλόμενου κανονισμού διαφέρει από εκείνο του κανονισμού 2241/87, διότι αφορά τις ζώνες αναπτυσσομένων χωρών και όχι τις ζώνες που υπάγονται σε κανόνες TAC ή ποσοστώσεων. Κατά την άποψη όμως της γαλλικής κυβερνήσεως η επέκταση του πεδίου εφαρμογής ενός κανονισμού του Συμβουλίου δεν μπορεί να θεωρηθεί ως απλό μέτρο εκτελέσεως και σε κάθε περίπτωση υπερβαίνει τα όρια της εκτελεστικής εξουσίας που διαθέτει η Επιτροπή δυνάμει των γενικών κανόνων της Συνθήκης και του κανονισμού 2241/87, ακόμη περισσότερο διότι η κατάσταση των αλιευτικών ζωνών των οικείων τρίτων χωρών είναι πολύ διαφορετική από την κατάσταση των ζωνών τις οποίες αφορά ο κανονισμός 2241/87.

Τέλος η γαλλική κυβέρνηση υπενθυμίζει ότι οι κανονισμοί 3251/87, της 19ης Οκτωβρίου 1987 (ΕΕ L 314, σ. 1) και 3984/87, της 15ης Δεκεμβρίου 1987 (ΕΕ L 375, σ. 63), που αφορούν αντιστοίχως τον έλεγχο των κοινοτικών σκαφών και τις αλιευτικές δυνατότητες στη ζώνη διακανονισμού της Οργάνωσης Αλιείας του Βορειοδυτικού Ατλαντικού (NAFO), εκδόθηκαν από το Συμβούλιο.

Η *Επιτροπή* θεωρεί ότι η επιχειρηματολογία των προσφευγόντων δεν στηρίζεται στον κανονισμό 2241/87.

Συγκεκριμένα η Επιτροπή υποστηρίζει (υποθέσεις 6/88 και 7/88) ότι το άρθρο 10 του κανονισμού 2241/87 δεν έχει ως αποτέλεσμα, αναφερόμενο στο άρθρο 14 του ίδιου κανονισμού, να αναθέτει στην Επιτροπή μόνο τον καθορισμό των λεπτομερειών εφαρμογής των άρθρων 5 έως 9 που προηγούνται, διότι εξάλλου η αρμοδιότητα αυτή απορρέει από το ίδιο το άρθρο 14. Το άρθρο 10 έχει διπλό αντικείμενο: αφενός, καθορίζει, παραπέμποντας στο άρθρο 14, το αρμόδιο όργανο για την έκδοση της πράξεως καθορίζοντας σχετικά τη διαδικασία εκδόσεως και, αφετέρου, οριοθετεί την κατά τον τρόπο αυτό μεταβιβαζόμενη ουσιαστική αρμοδιότητα.

Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι πρόκειται για δύο διαφορετικές αρμοδιότητες που έχουν απλώς ως κοινό διαδικαστικό σημείο την εξασφάλιση του δικαιώματος του Συμβουλίου να εποπτεύει την άσκηση των δύο τύπων αρμοδιοτήτων που μεταβιβάζονται κατ' αυτόν τον τρόπο, θέτοντας ως προϋπόθεση της ασκήσεως αυτής τη διατύπωση γνώμης της επιτροπής διαχειρίσεως. Εξάλλου στον προσβαλλόμενο κανονισμό η Επιτροπή έκανε, σύμφωνα με τη συνήθη νομοθετική τεχνική, σαφή διάκριση μεταξύ του ερείσματος της αρμοδιότητάς της που προκύπτει από τη διαδικασία του άρθρου 14 του κανονισμού 2241/87 (δεύτερη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλομένου κανονισμού) και του καθορισμού του ουσιαστικού περιεχομένου της στο άρθρο 10 του κανονισμού 2241/87 (τέταρτη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλομένου κανονισμού).

Όσον αφορά το αρμόδιο όργανο για την έκδοση της πράξεως η Επιτροπή παρατηρεί ότι το άρθρο 14 του κανονισμού 2241/87 παραπέμπει στην καλούμενη διαδικασία της επιτροπής διαχειρίσεως που προβλέπεται στο άρθρο 14 του κανονισμού 170/83. Επομένως, εκτός της περιπτώσεως, διατυπώσεως αρνητικής γνώμης από την επιτροπή διαχειρίσεως εντός της προθεσμίας που όρισε ο πρόεδρός της, εναπόκειται στην Επιτροπή να υπαγάγει τα συμπληρωματικά αποθέματα στις διατάξεις των άρθρων 5 έως 9 του κανονισμού 2241/87. Κατά την άποψη της Επιτροπής η μη διατύπωση γνώμης της επιτροπής διαχειρίσεως στην προκειμένη περίπτωση δεν μπορεί να θίξει τη νομιμότητα του κανονισμού της Επιτροπής, διότι μόνον η αρνητική γνώμη έχει ως αποτέλεσμα τη μεταβίβαση της σχετικής αρμοδιότητας από την Επιτροπή στο Συμβούλιο.

Στην υπόθεση 6/88, η Επιτροπή υποστηρίζει επίσης ότι οι κοινοτικές διατάξεις περί διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων και, κατά συνέπεια, οι κανόνες ελέγχου των αλιευτικών δραστηριοτήτων εφαρμόζονται σε όλες τις αλιευτικές δραστηριότητες των αλιέων και των σκαφών των κρατών μελών, σ' όποια ζώνη κι αν ασκούνται. Κατά την άποψη της Επιτροπής την καλύτερη απόδειξη ότι αυτά τα μέτρα ελέγχου δεν περιορίζονται στα αλιεύματα εντός των κοινοτικών υδάτων παρέχει ο ίδιος ο κανονισμός 2241/87, ο οποίος διευκρινίζει ότι στη δήλωση εκφορτώσεως τόσο στο εσωτερικό όσο και στο εξωτερικό του εδάφους της Κοινότητας και στη δήλωση μεταφορτώσεως, που προβλέπονται στα άρθρα 6 και 7 του εν λόγω κανονισμού, όταν οι αλιεύσεις έχουν πραγματοποιηθεί σε ύδατα που υπάγονται στην κυριαρχία ή στη δικαιοδοσία τρίτων χωρών, οι πληροφορίες αυτές πρέπει να αναγράφονται χωριστά, με αναφορά των υδάτων καθεμιάς από τις εν λόγω τρίτες χώρες.

Όσον αφορά την επιχειρηματολογία των προσφευγόντων σύμφωνα με την οποία το επίθετο « συμπληρωματικός » του άρθρου 10 του κανονισμού 2241/87 αναφέρεται σε αποθέματα, η αλίευση των οποίων είχε προηγουμένως υποβληθεί σε ΤΑC ή σε ποσόστωση, η Επιτροπή παρατηρεί ότι, σύμφωνα με την ενδέκατη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 2241/87 συμπληρωματικά αποθέματα αποτελούν τα « αποθέματα τα οποία δεν υπόκεινται σε σύνολο επιτρεπομένων αλιευμάτων ή σε ποσοστώσεις ». Ο ορισμός αυτός δεν απαιτεί να έχει προηγουμένως υποβληθεί το απόθεμα σε σύστημα ΤΑC ή ποσοστώσεων. Ο κοινοτικός νομοθέτης δεν περιόρισε γεωγραφικά την έννοια των αποθεμάτων που δεν αποτελούν αντικείμενο ΤΑC ή ποσοστώσεων. Επομένως η έννοια αυτή δεν περιορίζεται τοπικά στις ζώνες όπου οι αλιευτικές δραστηριότητες υπάγονται σε σύστημα ΤΑC ή ποσοστώσεων, αλλά εκτείνεται σε όλα τα αποθέματα ή ομάδες αποθεμάτων που δεν υπάγονται σε ΤΑC ή ποσοστώσεις, όπου κι αν αλιεύτηκαν.

Στη συνέχεια η Επιτροπή θεωρεί ότι η επέκταση αυτών των κανόνων ελέγχου στα αποθέματα που δεν υπάγονται σε ΤΑC ή ποσοστώσεις είναι ακόμη περισσότερο δικαιολογημένη στην προκειμένη περίπτωση διότι αφορά την εφαρμογή διεθνών αλιευτικών συμφωνιών

που συνήψε η Κοινότητα και έχουν ως αντικείμενο την οργάνωση της αλιείας των κοινοτικών σκαφών, με την υπαγωγή της σε σύστημα αδειών χορηγουμένων έναντι καταβολής ανταποδοτικού τέλους, ενώ από την πλευρά της η Κοινότητα καταβάλει χρηματική αντιστάθμιση που αντιστοιχεί στα αλιευτικά δικαιώματα που της παραχωρεί το τρίτο κράτος. Κατά τον τρόπο αυτό η επέκταση ανταποκρίνεται στο σκοπό που αναγνωρίζει γενικά το άρθρο 1 του βασικού κανονισμού 170/83 στα μέτρα ελέγχου. Πράγματι, σύμφωνα με το δεύτερο εδάφιο του άρθρου αυτού τα μέτρα ελέγχου, δηλαδή τα μέτρα που περιέχονται στον κανονισμό 2241/87 αποσκοπούν μεταξύ άλλων, στην εξασφάλιση της προστασίας των αλιευτικών πεδίων, της διατήρησης των θαλασσίων βιολογικών πόρων και την ισόρροπη εκμετάλλευσή τους σε διαρκή βάση και υπό κατάλληλες οικονομικές και κοινωνικές συνθήκες. Οι σκοποί όμως αυτοί είναι οι ίδιοι με τους σκοπούς που εξυπηρετεί η σύναψη από την Κοινότητα αλιευτικών συμφωνιών με τις αναπτυσσόμενες χώρες.

Όσον αφορά τους δύο κανονισμούς του Συμβουλίου που επικαλείται η γαλλική κυβέρνηση, η Επιτροπή παρατηρεί (υπόθεση 7/88) ότι δεν αποδεικνύουν την αποκλειστική αρμοδιότητα του Συμβουλίου να επεκτείνει, εκτός των κοινοτικών υδάτων, την εφαρμογή των άρθρων 5 έως 9 του κανονισμού 2241/87 στα κοινοτικά σκάφη που ασκούν εκεί δραστηριότητα. Ο κανονισμός 3251/87 δημιούργησε νέα υποχρέωση ελέγχου, που προσετέθη σε εκείνη του άρθρου 1 του κανονισμού 2241/87, που επιβάλλει σε κάθε κράτος μέλος να ελέγχει τις αλιευτικές δραστηριότητες στα ύδατά του. Επομένως μόνο το Συμβούλιο μπορούσε να τον εκδώσει.

Όσον αφορά τον κανονισμό 3984/87 του Συμβουλίου, κατά την άποψη της Επιτροπής καθορίζει, κατά αυτόνομο τρόπο, τις ποσοστώσεις αλιευμάτων που επιβλήθηκαν το 1988 στα κοινοτικά σκάφη που αλιεύουν στη ζώνη διακανονισμού της NAFO. Η υποχρέωση των κρατών μελών να γνωστοποιούν και στην Επιτροπή τα αλιεύματα ειδών που δεν υπόκεινται σε ποσοστώσεις δεν αποτελεί παρά έκφραση του δικαιώματος του αρμόδιου οργάνου να ανακτά ενίοτε την αρμοδιότητα αυτή, ιδίως για λόγους απλοποιήσεως, χωρίς όμως να θίγεται η άσκηση από την Επιτροπή της αρμοδιότητας που της έχει μεταβιβαστεί μόνιμα με το άρθρο 10 του κανονισμού 2241/87.

2. *Επί της προφανούς πλάνης εκτιμήσεως*

α) Στην υπόθεση 7/88 η *γαλλική κυβέρνηση* θεωρεί καταρχάς ότι ο σκοπός του ελέγχου των αλιευτικών δραστηριοτήτων όπως προβλέπεται από τους κανονισμούς του Συμβουλίου δεν μπορεί να επιτευχθεί στην εν λόγω ζώνη από τον προσβαλλόμενο κανονισμό, διότι η απαιτούμενη κυριαρχία ανήκει σε τρίτες χώρες. Πράγματι οι εκφορτώσεις γίνονται, στο σύνολό τους σχεδόν, στην εν λόγω ζώνη και τα σκάφη δεν επιστρέφουν στη χώρα προελεύσεώς τους παρά σε εξαιρετικές περιπτώσεις. Το σύστημα που καθιερώθηκε με τον κανονισμό 2241/87, σύμφωνα με το οποίο ο πλοιοκτήτης γνωστοποιεί στο κράτος μέλος εκφορτώσεως τις εκφορτώσεις του, τις οποίες αυτό επαληθεύει πριν τις διαβιβάσει υπ' ευθύνη του στην Επιτροπή, όπως εφαρμόζεται στον προσβαλλόμενο κανονισμό, δεν εξυπηρετεί τους σκοπούς του, διότι ο ρόλος του κράτους περιορίζεται πλέον στη διαβίβαση στοιχείων.

Η *Επιτροπή* υπενθυμίζει ότι η Κοινότητα είναι αρμόδια για τον καθορισμό, μονομερώς ή με διεθνή συμφωνία, των αλιευτικών υποχρεώσεων των σκαφών με σημαία κράτους μέλους στα ύδατα εκτός της ευρωπαϊκής οικονομικής ζώνης, όπως προκύπτει τόσο από την

ανάλυση του κανονισμού 170/83 όσο και από τη σχετική κανονιστική πρακτική. Το κοινοτικό σύστημα διατηρήσεως των αλιευτικών πόρων τείνει να καταλάβει τις αλιευτικές δραστηριότητες των κοινοτικών σκαφών, σ' όποια αλιευτική ζώνη κι αν ασκούνται. Δεδομένου ότι ο έλεγχος αποτελεί αναπόσπαστο τμήμα του συστήματος αυτού, οι αλιευτικές δραστηριότητες πρέπει αναγκαστικά να ελέγχονται εκεί όπου ασκούνται, εφόσον υπόκεινται στις ζώνες αυτές σε κανόνες περιοριστικούς της αλιείας.

Επομένως η Επιτροπή θεωρεί ότι οι υποχρεώσεις που επιβάλλει ο τίτλος ΙΙ του κανονισμού 2241/87 για την εξασφάλιση του ελέγχου των αλιευμάτων δεν περιορίζονται καθόλου στις αλιεύσεις που πραγματοποιούν τα κοινοτικά σκάφη στα ύδατα που υπάγονται στη δικαιοδοσία ενός κράτους μέλους. Επομένως τα κράτη μέλη βαρύνονται με την ίδια υποχρέωση επαληθεύσεως, είτε οι αλιεύσεις πραγματοποιήθηκαν στη ζώνη διακανονισμού της NAFO είτε στη ζώνη που υπάγεται σε τρίτη χώρα με την οποία η Κοινότητα έχει συνάψει αλιευτική συμφωνία. Το μόνο πραγματικό όριο που καθορίζουν οι διατάξεις των άρθρων 5 έως 9 του κανονισμού 2241/87 αφορά το καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής των υποχρεώσεων αυτών που αναφέρονται μόνο σε είδη που υπάγονται σε TAC ή σε ποσόστωση, όποια και αν είναι όμως η γεωγραφική προέλευση της αλιεύσεως. Αυτό ακριβώς είναι το όριο την υπέρβαση του οποίου επιτρέπει το άρθρο 10 του κανονισμού 2241/87, όπως κατέστη προφανές κατά την εξέταση του πρώτου λόγου ακυρώσεως.

Επομένως, κατά την άποψη της Επιτροπής, η γεωγραφική οριοθέτηση της ασκήσεως από τα κράτη μέλη των αρμοδιοτήτων τους σχετικά με τον έλεγχο των κοινοτικών δραστηριοτήτων, όπως προκύπτει από το άρθρο 1 του κανονισμού 2241/87, δεν έχει σημασία για την ερμηνεία του κατά τόπον πεδίου εφαρμογής των κανόνων που αφορούν τα μέσα ελέγχου των αλιευμάτων, που καθορίζονται στον τίτλο ΙΙ του κανονισμού. Το άρθρο 1 επιβάλλει, καταρχήν, σε κάθε κράτος μέλος να προβαίνει σε επιτόπιο έλεγχο των κοινοτικών σκαφών που εκφορτώνουν σε κοινοτικό λιμένα τα αλιεύματα που προέρχονται από αλιευτική ζώνη τρίτης χώρας, να επαληθεύει την ακρίβεια της σχετικής με τα αλιεύματα σημειώσεως του πλοιάρχου στο ημερολόγιο πλοίου και στη δήλωση εκφορτώσεως δηλαδή να διώκει κάθε παράβαση των υποχρεώσεων ελέγχου, σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 2241/87.

Η Επιτροπή αναγνωρίζει ότι τα κοινοτικά σκάφη που αλιεύουν στις ζώνες που καλύπτονται από τις συμφωνίες που συνήψε η Κοινότητα με ορισμένες αναπτυσσόμενες χώρες εκφορτώνουν συχνά τα αλιεύματά τους στις χώρες αυτές, και όχι στην Κοινότητα. Υπογραμμίζει εντούτοις ότι η επαλήθευση της ακρίβειας των δηλωθέντων στοιχείων διευκολύνεται όταν τα κοινοτικά σκάφη επιστρέφουν στην Κοινότητα, από αυτό όμως δεν συνάγεται ότι εξαρτάται από την προϋπόθεση αυτή. Εναπόκειται στα κράτη μέλη να λάβουν τα « κατάλληλα μέτρα » για την επαλήθευση της ακρίβειας των δηλώσεων αλιευμάτων, που μπορεί να περιλαμβάνουν τον επιτόπιο έλεγχο των κοινοτικών σκαφών στα ύδατα που υπάγονται στη δικαιοδοσία τους, αλλά δεν περιορίζονται σ' αυτόν. Ειδικότερα η Επιτροπή θεωρεί ότι εναπόκειται στα κράτη μέλη να καθορίσουν για όλα τα σκάφη που φέρουν τη σημαία τους και ασκούν αλιευτικές δραστηριότητες στα ύδατα των εν λόγω τρίτων χωρών, τις λεπτομέρειες διαβιβάσεως των στοιχείων που αφορούν τα εκφορτωθέντα αλιεύματα και να εξασφαλίσουν την τήρηση, από τα σκάφη αυτά, των κανόνων που έχουν αυτή την έκταση, διώκοντας κάθε ενδεχόμενη παραβίασή τους.

Η Επιτροπή παρατηρεί εξάλλου ότι τα κράτη μέλη διαθέτουν ήδη, όσον αφορά τα αλιεύματα εντός των υδάτων των αναπτυσσομένων χωρών, ορισμένα μέσα για να προβούν στην επαλήθευση αυτή, διά των επιστημονικών οργανισμών που είναι αρμόδιοι για τις δηλώσεις αλιευμάτων θυννοειδών, όπως ο Orstom στη Γαλλία και το Ινστιτούτο Ωκεανογραφίας στην Ισπανία.

β) Η *γαλλική κυβέρνηση* επισημαίνει στη συνέχεια ότι η χρησιμοποίηση των μέσων ελέγχου που αναπτύχθηκαν για τις ζώνες ΤΑC ή ποσοστώσεις δεν είναι προσαρμοσμένη στις αποκλειστικές οικονομικές ζώνες τις οποίες αφορά ο προσβαλλόμενος κανονισμός. Αυτό το στοιχείο ελήφθη υπόψη κατά τη σύναψη αλιευτικών συμφωνιών, μεταξύ της Κοινότητας και των τρίτων χωρών τις οποίες αφορά ο προσβαλλόμενος κανονισμός, για τις οποίες θεσπίστηκε περιορισμός της αλιείας που αφορούσε περισσότερο τον αριθμό των πλοίων παρά τα ΤΑC ή τις ποσοστώσεις που δύσκολα θα μπορούσαν να ελέγξουν οι χώρες με περιορισμένες δυνατότητες εφοδιασμού.

Η *Επιτροπή* παραπέμπει στις σκέψεις που την οδήγησαν να εκδώσει τον προσβαλλόμενο κανονισμό, δηλαδή:

— ότι η εφαρμογή των συμφωνιών που συνήψε η Κοινότητα με ορισμένες αναπτυσσόμενες χώρες, ιδίως ο καθορισμός της χρηματικής συντισταθμίσεως που πρέπει να καταβάλει η Κοινότητα, στηρίζεται στη γνώση του όγκου των πραγματοποιηθέντων αλιευμάτων·

— ότι οι συμφωνίες αυτές έχουν ως αντικείμενο να καταστήσουν, όπως στα κοινοτικά ύδατα, δυνατή την καλύτερη εκτίμηση των αλιευτικών δυνατοτήτων για μεγαλύτερο έλεγχο της αλιευτικής δραστηριότητας·

— ότι τα μέσα ελέγχου των αλιευμάτων, που καθιέρωσε ο τίτλος II του κανονισμού 2241/87, επιβάλλονται στο εξής στα κοινοτικά σκάφη που αλιεύουν στα ύδατα της Κοινότητας ή στα ύδατα τρίτων χωρών.

Η Επιτροπή υποστηρίζει σχετικά ότι η φύση των καθιερωθέντων μέσων ελέγχου της αλιείας δεν είναι αποφασιστική για την εφαρμογή του άρθρου 10 του κανονισμού 2241/87. Δεν έχει σημασία αν ο περιορισμός της αλιείας εκφράζεται σε ΤΑC ή σε ποσοστώσεις, ή, όπως συμβαίνει στην περίπτωση των συμφωνιών με τις αναπτυσσόμενες χώρες, σε τόνους μικτού εκτοπίσματος ή σε αριθμό πλοίων. Πράγματι, σημασία έχει να διαπιστωθεί ότι ο κατά τον τρόπο αυτό επιδιωκόμενος σκοπός είναι, σε όλες τις περιπτώσεις, να γίνει γνωστός, για τον έλεγχο της αλιευτικής δραστηριότητας, ο συνολικός όγκος των αλιευμάτων που προέρχονται από αποθέματα που υπάγονται σε μέτρα διατηρήσεως των αλιευτικών πόρων σε δεδομένη ζώνη.

γ) Στη συνέχεια στις υποθέσεις 6/88 και 7/88 η *ισπανική κυβέρνηση* και η *γαλλική κυβέρνηση* αμφισβητούν την ανάγκη εκδόσεως του προσβαλλόμενου κανονισμού.

Η *ισπανική κυβέρνηση* (υπόθεση 6/88) παραπέμπει ιδίως στη δεύτερη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού, σύμφωνα με την οποία η Επιτροπή ενημερώνεται σχετικά με τις δραστηριότητες των σκαφών με σημαία κράτους μέλους που αλιεύουν στα ύδατα που υπάγονται στη δικαιοδοσία τρίτης χώρας με την οποία έχει συναφθεί αλιευτική συμφωνία, για να εξασφαλιστεί η καλή εφαρμογή της εν λόγω συμφωνίας. Κατά την άποψη της ισπα-

νικής κυβερνήσεως ο σκοπός αυτός πρέπει να επιτευχθεί με απλή εφαρμογή των διαφορετικών μηχανισμών που προβλέπονται στις ίδιες τις αλιευτικές συμφωνίες χωρίς να είναι απαραίτητη η προσφυγή σε κοινοτικό κανονισμό που μεταφέρει το ισχύον σύστημα για τα αλιεύματα στα κοινοτικά ύδατα στα αλιεύματα που πραγματοποιούνται στα ύδατα που υπάγονται στην κυριαρχία ή τη δικαιοδοσία τρίτων χωρών. Οι αλιευτικές συμφωνίες με τρίτες χώρες περιλαμβάνουν ικανοποιητικούς μηχανισμούς χάρη στους οποίους η Επιτροπή ενημερώνεται τακτικά για τα συνολικά αλιεύματα και τα αλιεύματα κατά είδος ιχθύων. Χάριν παραδείγματος η ισπανική κυβέρνηση αναφέρεται στα μέτρα ελέγχου των αλιευμάτων που περιέχονται σε ορισμένες προαναφερθείσες συμφωνίες.

Η *γαλλική κυβέρνηση* (υπόθεση 7/88) υποστηρίζει σχετικά ότι οι αλιευτικές συμφωνίες με τις χώρες τις οποίες αφορά ο προσβαλλόμενος κανονισμός προβλέπουν ήδη υποχρέωση δηλώσεως αλιευμάτων για τους πλοιάρχους σκάφους (για παράδειγμα, η προαναφερθείσα συμφωνία με τη Γουινέα-Μπισάου). Επίσης για τον υπολογισμό του ποσού των ανταποδοτικών τελών που καταβάλλονται στις χώρες αυτές βάσει των συμφωνιών, οι συμφωνίες προβλέπουν υποχρέωση ταυτόχρονης ανακοινώσεως των πληροφοριών αυτών στις αρχές της χώρας και στην Επιτροπή (για παράδειγμα η προαναφερθείσα συμφωνία με τις Σεϋχέλλες). Η γαλλική κυβέρνηση παρατηρεί σχετικά ότι οι δηλώσεις που καθιστούν δυνατό τον προσωρινό υπολογισμό των ανταποδοτικών τελών υποβάλλονται από τους πλοιάρχους υπ' ευθύνη τους και χωρίς να εξασφαλίζεται η αξιοπιστία των αριθμητικών στοιχείων.

Ο οριστικός υπολογισμός που προβλέπουν αυτές οι ίδιες συμφωνίες και είναι ο μόνος ικανός να εξασφαλίσει την αξιοπιστία των αριθμητικών στοιχείων γίνεται αργότερα και συγχρόνως από την Επιτροπή και τις αρχές του παράκτιου κράτους που λαμβάνουν υπόψη οι διαθέσιμες επιστημονικές συστάσεις, και ιδίως αυτές του Orstom. Η γαλλική κυβέρνηση παρατηρεί ότι ο οργανισμός αυτός, στον οποίο πολλές χώρες έχουν αναθέσει την ευθύνη συλλογής των πληροφοριών που αφορούν την αλιεία στις περιοχές αυτές μπορεί να παράσχει εντός προθεσμίας ενός έτους περίπου ακριβή και οριστικά αριθμητικά στοιχεία κατόπιν των αναγκαίων επαληθεύσεων. Δεν χρειάζεται επομένως να υπολογισθούν, εντός συντόμου προθεσμίας, αριθμητικά στοιχεία με 20 έως 30 % περιθώριο σφάλματος, λαμβανομένων υπόψη των όσων ισχύουν δυνάμει των αλιευτικών συμφωνιών με τις εν λόγω χώρες. Η γαλλική κυβέρνηση θεωρεί μάλιστα ότι αυτό μπορεί να είναι επικίνδυνο, στο μέτρο που τα αριθμητικά στοιχεία που υπολογίζονται βάσει του προσβαλλόμενου κανονισμού μπορούν στη συνέχεια να αντιταχθούν στα κράτη μέλη που ανέλαβαν την ευθύνη να τα γνωστοποιήσουν, και να οδηγήσουν σε αμφισβήτηση των οριστικών αριθμητικών στοιχείων που υπολογίστηκαν στο πλαίσιο των προαναφερθεισών αλιευτικών συμφωνιών.

Η *Επιτροπή* θεωρεί καταρχάς (υποθέσεις 6/88 και 7/88) ότι τα στοιχεία που αφορούν τα αλιεύματα είναι πράγματι απαραίτητα στην Επιτροπή στο μέτρο που χρησιμεύουν ως βάση για τον καθορισμό της χρηματικής αντισταθμίσεως, το ύψος της οποίας πρέπει να είναι ισοδύναμο προς το οικονομικό αποτέλεσμα της αλιευτικής δραστηριότητας στη ζώνη. Η Επιτροπή χρειάζεται επίσης τα στοιχεία αυτά για να καθορίσει τη στάση της κατά τις ετήσιες συνεδριάσεις που διοργανώνονται με τις παράκτιες χώρες για να ελεγχθεί η εφαρμογή των συμφωνιών και να πραγματοποιηθούν ενδεχόμενες προσαρμογές. Κατά τον τρόπο αυτό η Επιτροπή, έχοντας στην κατοχή της τα στοιχεία αυτά, είναι σε θέση, κατά τη διαπραγμάτευση, να εκτιμήσει καλύτερα τις παρατηρήσεις των παράκτιων χωρών σε ζητήματα προστασίας των αποθεμάτων.

Η Επιτροπή θεωρεί ότι στο πλαίσιο της εκτελέσεως των αλιευτικών συμφωνιών, διαθέτει ήδη ορισμένες πληροφορίες, διότι οι συμφωνίες αυτές επιβάλλουν συνήθως στους πλοιάρ-

χους αλιευτικών σκαφών την υποχρέωση δηλώσεως των αλιευμάτων, αλλά το σύστημα δηλώσεως των αλιευμάτων που προβλέπεται στις συμφωνίες δεν επαρκεί για να καταστήσει δυνατή την ορθή και ρεαλιστική εφαρμογή των συμφωνιών.

Πράγματι, το σύστημα δηλώσεων των αλιευμάτων που προβλέπουν οι συμφωνίες αυτές δεν είναι το ίδιο για τα αλιευτικά τόνων και τα υπόλοιπα σκάφη. Αυτό οφείλεται, κατά την άποψη της Επιτροπής, στο διαφορετικό τρόπο υπολογισμού των τελών που πρέπει να καταβάλουν οι πλοιοκτήτες, τα οποία καθορίζονται, για τα αλιευτικά τόνων, σε ορισμένο ύψος ανά αλιευθέντα τόνο και, για τα υπόλοιπα σκάφη, είναι ανάλογα του μικτού εκτοπίσματος του σκάφους. Επομένως οι δηλώσεις αλιευμάτων επιτελούν, για τα τελευταία, στατιστική λειτουργία, καθιστώντας δυνατή την παρακολούθηση της εξελίξεως των αποθεμάτων και των πρακτικών συνεπειών της συμφωνίας, ενώ για τα αλιευτικά τόνων τα αλιεύματα καθορίζουν το ύψος των τελών. Κατά τους όρους των συμφωνιών τα αλιευτικά τόνων πρέπει να υποβάλουν τις δηλώσεις αλιευμάτων στις αρχές του παράκτιου κράτους και στην Επιτροπή. Στην πραγματικότητα ανακοινώνουν τα σχετικά με τα αλιεύματα στοιχεία με ασύρματο στο παράκτιο κράτος και, μ' ένα ομοιόμορφο έγγραφο (έγγραφο ICAT), στον οργανισμό του κράτους της σημαίας που είναι επιφορτισμένος να παρακολουθεί τις αλιευτικές δραστηριότητες (Orstom, Ισπανικό Ινστιτούτο Ωκεανογραφίας κλπ.), που με τη σειρά του ανακοινώνει κατ' έτος τα στοιχεία στην Επιτροπή, συνήθως με καθυστέρηση τριών έως έξι μηνών.

Η υποβαλλόμενη δήλωση αλιευμάτων των υπολοίπων σκαφών, εκτός από τα αλιευτικά τόνων, διαφέρει για κάθε συμφωνία· τα ταξίδια τους διαρκούν λιγότερο και οι εκφορτώσεις των ιχθύων είναι πιο συχνές· στις περισσότερες περιπτώσεις προβλέπονται μηνιαίες ή τριμηνιαίες δηλώσεις. Στην πράξη αυτές οι δηλώσεις αλιευμάτων υποβάλλονται μόνον όταν ο λιμένας εκφορτώσεως βρίσκεται στο παράκτιο κράτος στα ύδατα του οποίου πραγματοποιήθηκαν οι αλιεύσεις. Τις περισσότερες φορές οι δηλώσεις υποβάλλονται στον οργανισμό του κράτους της σημαίας, που ανακοινώνει κατά τρόπο ακανόνιστο, τμηματικό και αποσπασματικό και πάντοτε με μεγάλη καθυστέρηση τα στοιχεία αυτά στην Επιτροπή η οποία, με τη σειρά της, τα διαβιβάζει στο παράκτιο κράτος.

Κατά την άποψη της Επιτροπής είναι προφανές ότι τα στοιχεία που συγκεντρώνει με το σύστημα που καθιερώνουν οι συμφωνίες δεν της επιτρέπουν να εκπληρώσει ορθά την αποστολή της όσον αφορά την εφαρμογή και διαπραγμάτευση των συμφωνιών αυτών.

Ο προσβαλλόμενος κανονισμός ενισχύει απλώς την υποχρέωση πληροφορήσεως με τη βοήθεια των δηλώσεων των πλοιάρχων κοινοτικών σκαφών που ασκούν τις δραστηριότητές τους στα ύδατα αυτά, υποχρέωση που προβλεπόταν ήδη από τις συμφωνίες που είχαν υπογραφεί με τις εν λόγω τρίτες χώρες, συμπληρώνοντάς τη με την υποχρέωση εγγραφής των αλιευμάτων αυτών στο ημερολόγιο πλοίου ή δηλώσεώς τους κατά το χρόνο της εκφορτώσεως στην Κοινότητα ή σε τρίτο κράτος ή σε περίπτωση μεταφορτώσεως. Από την πλευρά τους, τα κράτη μέλη υποχρεούνται να επαληθεύσουν την ακρίβεια των στοιχείων που λαμβάνουν και να γνωστοποιούν κάθε τρεις μήνες στην Επιτροπή τις αλιευθείσες και εκφορτωθείσες ποσότητες καθώς και τις πληροφορίες που έλαβαν για τις μεταφορτώσεις και τις εκφορτώσεις εκτός της Κοινότητας.

Κατά την άποψη της Επιτροπής είναι σαφές ότι αυτή η ενίσχυση των ελέγχων θα συνεπάγεται μεγαλύτερη αξιοπιστία των συγκεντρωθεισών πληροφοριών, καλύτερη γνώση της πρακτικής εφαρμογής των συμφωνιών αυτών χάρη στη δυνατότητα εκμεταλλεύσεως του συνόλου των συγκεντρωθέντων στοιχείων, και μεγαλύτερη διαθεσιμότητα των στοιχείων. Εν

πάση περιπτώσει η Επιτροπή θεωρεί ότι είναι δικό της έργο, στο τέλος κάθε έτους, να προβαίνει σε οριστικό υπολογισμό των τελών αλιείας βάσει των προσωρινών υπολογισμών της στο τέλος κάθε περιόδου.

δ) Η *ισπανική κυβέρνηση* και η *γαλλική κυβέρνηση* θεωρούν περαιτέρω ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός δημιουργεί σημαντικά προβλήματα εφαρμογής.

Η *ισπανική κυβέρνηση* υποστηρίζει ιδίως ότι δεν υπάρχουν χάρτες των χωρικών υδάτων των περισσοτέρων τρίτων χωρών όπου πραγματοποιούνται οι αλιεύσεις, έτσι ώστε είναι αδύνατο να καθοριστεί σε ποια χώρα πρέπει να καταλογιστούν. Τα αλιευτικά τόνων/ψυγεία που αλιεύουν με δίχτυ έχουν μεγάλη ευκινησία και ταχύτητα διότι αλιεύουν ένα μεταναστευτικό είδος, πράγμα που τα υποχρεώνει να αλλάζουν διαρκώς ζώνη στις τρίτες χώρες καθώς και στα διεθνή ύδατα. Είναι επίσης δύσκολο να καθοριστούν τα αλιευθέντα είδη και το εκτόπισμα των πλοίων.

Η *γαλλική κυβέρνηση* υποστηρίζει ότι η δυσκολία υποβολής αξιόπιστων δηλώσεων αλιευμάτων σαν αυτές που προβλέπει ο κανονισμός 2241/87 οφείλεται στο χαρακτήρα της ασκούμενης αλιείας, με κύριο αντικείμενο τα θυννοειδή, είδος ιδιαιτέρως μεταναστευτικό, ευρισκόμενο στην ανοιχτή θάλασσα, και επομένως στο όριο αποκλειστικών οικονομικών ζωνών, η αναγνώριση των οποίων δεν είναι εύκολη για τους πλοιάρχους σκαφών. Ο έλεγχος του εντοπισμού των αλιεύσεων, του συνολικού βάρους των αλιευμάτων, της κατανομής μεταξύ των ειδών και ανάλογα με το μέγεθος των ειδών προϋποθέτει την επεξεργασία των στοιχείων από έναν επιστημονικό οργανισμό (του Orstom για τη Γαλλία), που είναι ο μόνος ικανός να υπολογίσει τα οριστικά στοιχεία.

Η *Επιτροπή* θεωρεί (υποθέσεις 6/88 και 7/88) ότι το επιχείρημα που στηρίζεται στην έλλειψη θαλασσίων χαρτών δεν μπορεί να γίνει δεκτό διότι, στις σπάνιες περιπτώσεις που μπορεί να προκύψει η κατάσταση αυτή, δεν θα έπρεπε να εμποδίζει τους πλοιάρχους να καθορίζουν την αλιευτική ζώνη εντός της οποίας ενεργούν. Διαφορετικά δεν θα μπορούσαν να εκπληρώσουν μέχρι τώρα την υποχρέωση ανακοινώσεως των πραγματοποιηθέντων αλιευμάτων στα ύδατα των χωρών αυτών, υποχρέωση που τους επέβαλαν ήδη οι ισχύουσες συμφωνίες.

Στην πράξη όμως η Επιτροπή διαπίστωσε ότι ελάμβανε πολύ καθυστερημένα τις πληροφορίες για τα αλιεύματα. Λόγω του συμφέροντος της Κοινότητας να ενημερώνεται τακτικά και πλήρως, η Επιτροπή προσπάθησε να οργανώσει καλύτερα την πληροφόρηση για τα αλιεύματα, επιβάλλοντας στους ενδιαφερομένους τις κοινοτικές υποχρεώσεις που προβλέπονται στα άρθρα 5 έως 8 του κανονισμού 2241/87 και απαιτώντας από τα κράτη μέλη να καταγράφουν σύμφωνα με το άρθρο 9, παράγραφος 1, του κανονισμού 2241/87, τις δηλώσεις των αλιευμάτων που διαβιβάζονται με τον τρόπο αυτό και να τις κοινοποιούν περιοδικά στην Επιτροπή, σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 1, του προσβαλλόμενου κανονισμού. Αυτές οι νέες απαιτήσεις ενισχύουν τον έλεγχο των αλιευμάτων αναθέτοντας τη σχετική ευθύνη στο κράτος μέλος της σημαίας και υποχρεώνοντάς το, με τον τρόπο αυτό, να εξασφαλίζει τη συμπλήρωση των δηλώσεων εκφορτώσεως από τους αλιείς του και να ελέγχει την ακρίβειά τους. Δεν μπορούν επομένως παρά να βελτιώσουν, με τις επαληθεύσεις, την αξιοπιστία των συγκεντρωθεισών πληροφοριών και να οδηγήσουν, μακροπρόθεσμα, βάσει επεξεργασίας του συνόλου των διαβιβασθέντων στοιχείων, σε καλύτερη γνώση των πραγματικών αλιευτικών δυνατοτήτων στις ζώνες αυτές.

Τέλος η Επιτροπή θεωρεί ότι τα μέτρα ελέγχου των αλιευμάτων που προβλέπονται στον προσβαλλόμενο κανονισμό μπορούν κάλλιστα να εφαρμοστούν όχι μόνο στα αλιεύματα που προέρχονται από σταθερά αλιευτικά πεδία, αλλά και στα αλιεύματα από μεταναστευτικά είδη. Πράγματι η εγγραφή στο ημερολόγιο πλοίου του όγκου, της ημερομηνίας και του τόπου των αλιευμάτων και η δήλωση εκφορτώσεως ή μεταφορτώσεως δεν αποτελούν, κατά την άποψη της Επιτροπής, υποχρεώσεις που παρεμποδίζουν την αλιευτική δραστηριότητα των σκαφών, συμπεριλαμβανομένων και εκείνων που αλιεύουν μεταναστευτικά είδη.

ε) Η *ισπανική κυβέρνηση* και η *γαλλική κυβέρνηση* θεωρούν επίσης ότι οι προθεσμίες που θεσπίζει ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν εφαρμόζονται στις εν λόγω αλιευτικές ζώνες, διότι ζητείται από τα κράτη μέλη να κοινοποιούν στην Επιτροπή εντός προθεσμίας ενός μηνός από το τέλος κάθε τριμήνου τις ποσότητες που έχουν αλιευθεί στις εν λόγω ζώνες και έχουν εκφορτωθεί (άρθρο 2, παράγραφος 1, του προσβαλλόμενου κανονισμού).

Η *ισπανική κυβέρνηση* παρατηρεί ότι τα αλιευτικά τόνων συνήθως δεν επιστρέφουν στο λιμένα επί πέντε έως έξι μήνες, λόγω της αυξημένης τάσεως του είδους προς μετανάστευση.

Κατά την άποψη της *γαλλικής κυβερνήσεως* η διάρκεια μιας αλιευτικής περιόδου μπορεί να φθάσει τις 60 ημέρες, στις οποίες πρέπει να προστεθούν έως 10 ημέρες για την εκφόρτωση, την επεξεργασία και τη διαβίβαση των στοιχείων που μπορεί να φθάσουν τις 20 ημέρες. Επομένως το συνολικό χρονικό διάστημα που μπορεί να μεσολαβήσει μεταξύ της ενάρξεως της αλιευτικής περιόδου και της στιγμής κατά την οποία είναι διαθέσιμα τα στοιχεία μπορεί να φθάσει τους τρεις μήνες, εκ των οποίων ο ένας τουλάχιστον μετά την άφιξη του πλοίου στο λιμένα. Είναι επομένως αδύνατο, λαμβανομένων ιδίως υπόψη των προαναφερθέντων στοιχείων που αφορούν το χαρακτήρα της ασκουμένης αλιείας, να προσκομισθούν αριθμητικά στοιχεία αξιόπιστα, δυνάμενα να ελεγχθούν ή πλήρη εντός των προθεσμιών που τάσσει ο προσβαλλόμενος κανονισμός.

Η *Επιτροπή* υπενθυμίζει ότι το άρθρο 2 του προσβαλλόμενου κανονισμού προβλέπει την υποχρέωση των κρατών μελών να κοινοποιούν στην Επιτροπή τις ποσότητες που έχουν αλιευθεί και εκφορτωθεί κατά τη διάρκεια του προηγουμένου τριμήνου, πράγμα που συνιστά παράταση της προθεσμίας σε σχέση με αυτή που προβλέπεται για τις αλιεύσεις των αποθεμάτων που υπάγονται σε ΤΑC ή ποσοστώσεις. Εξάλλου η Επιτροπή επισημαίνει ότι αυτό που πρέπει να κοινοποιούν τα κράτη μέλη είναι οι αλιευθείσες και εκφορτωθείσες ποσότητες. Εάν στην περίπτωση των αλιευτικών τόνων, η περιοδικότητα των εκφορτώσεων υπερβαίνει τους τρεις μήνες, είναι προφανές ότι η κοινοποίηση των κρατών μελών στην Επιτροπή θα πρέπει να πραγματοποιηθεί τον πρώτο μήνα που ακολουθεί το τρίμηνο κατά τη διάρκεια του οποίου πραγματοποιήθηκαν οι εκφορτώσεις.

στ) Τέλος, η *ισπανική κυβέρνηση* θεωρεί ότι σε κάθε περίπτωση ο στόλος των αλιευτικών τόνων/ψυγείων θα πρέπει να αποκλεισθεί του πεδίου εφαρμογής του προσβαλλόμενου κανονισμού.

Η *Επιτροπή* υποστηρίζει ότι η διαφορετική μεταχείριση των αλιευτικών τόνων δεν δικαιολογείται λόγω ιδιαίτερης δυσκολίας των σκαφών αυτών να εκπληρώσουν τις υποχρεώσεις που τους επιβάλλει ο προσβαλλόμενος κανονισμός.

3. *Επί της ελλείψεως αιτιολογίας*

Κατά την άποψη της *γαλλικής κυβερνήσεως*, ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν εκπληρώνει την υποχρέωση αιτιολογίας που προβλέπεται

στο άρθρο 190 της Συνθήκης. Όσον αφορά την αναφορά της δεύτερης αιτιολογικής σκέψεως στο γεγονός « ότι είναι απαραίτητο για την καλή διαχείριση (των αλιευτικών συμφωνιών με τις εν λόγω χώρες)... να ενημερώνεται η Επιτροπή σχετικά με τα αποτελέσματα των δραστηριοτήτων των σκαφών με σημαία κράτους μέλους στα ύδατα υπό τη δικαιοδοσία της συμβαλλόμενης χώρας », η Επιτροπή διαθέτει ήδη τέτοιες πληροφορίες βάσει αυτών των αλιευτικών συμφωνιών και των σχετικών αποφάσεων και κανονισμών. Η τέταρτη αιτιολογική σκέψη, σύμφωνα με την οποία « δυνάμει του άρθρου 10 του ιδίου κανονισμού, η εφαρμογή των διατάξεων αυτών πρέπει να επεκταθεί σε ιχθυαποθέματα που δεν υπόκεινται σε ΤΑC και ποσοστώσεις και που αποτελούν αντικείμενο αλιευμάτων από σκάφη της Κοινότητας στα θαλάσσια ύδατα που υπάγονται στην κυριαρχία ή τη δικαιοδοσία των προαναφερθεισών αναπτυσσόμενων χωρών », δεν προσφέρει κανένα στοιχείο ικανό να δικαιολογήσει την επέκταση που προβλέπει ο προσβαλλόμενος κανονισμός στο πλαίσιο του άρθρου 10 του κανονισμού 2241/87.

Η *Επιτροπή* θεωρεί ότι από τον κανονισμό 3151/87 προκύπτει με σαφήνεια ο συλλογισμός που ακολουθήθηκε για την έκδοσή του, τόσο όσον αφορά την « εξωτερική » του δικαιολόγηση (την εφαρμογή των αλιευτικών συμφωνιών) όσο και την « εσωτερική » νομική του βάση (το άρθρο 10 του κανονισμού 2241/87).

Υποστηρίζει σχετικά ότι ο σκοπός του κανονισμού προκύπτει από τη δεύτερη αιτιολογική του σκέψη: να βελτιωθεί η διαχείριση των αλιευτικών συμφωνιών που συνήψε η Κοινότητα με ορισμένες αναπτυσσόμενες χώρες, λόγω των ειδικών υποχρεώσεων που προβλέπουν, χάρη στην καλύτερη ενημέρωση σχετικά με τα αλιεύματα των κοινοτικών σκαφών. Επομένως για το σκοπό αυτό προβλέφθηκε ότι τα όργανα ελέγχου που καθιέρωσε ο κανονισμός 2241/87 για κάθε απόθεμα που υποβάλλεται σε ΤΑC ή σε ποσόστωση και τα οποία αναφέρονται ρητά στην τρίτη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού, θα επεκταθούν, σύμφωνα με το άρθρο 10 του προαναφερθέντος κανονισμού, στα είδη που αλιεύτηκαν στα ύδατα των εν λόγω τρίτων χωρών, όπως προκύπτει σαφώς από την τέταρτη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού, και ότι τα κράτη μέλη θα είναι υποχρεωμένα να κοινοποιούν τακτικά τις ποσότητες που εκφορτώθηκαν και τις πληροφορίες που έλαβαν σχετικά με τα αλιεύματα, σύμφωνα με την προτελευταία αιτιολογική σκέψη. Τα άρθρα 1 και 2 του προσβαλλόμενου κανονισμού αποτελούν ακριβή έκφραση αυτής της αιτιολογίας.

M. Zuleeg
εισηγητής δικαστής